

JÁSZ ATTILA

Amikor a hely

minden hegy mögött a tenger reménye
lapul, míg át nem érsz rajta, és akkor
kezdheted újra a várakozást,

amit a semmi kopársága sem tompít,
kövek, sziklák robosztus magánya,

a hegycsúcsok viszont már sós ködpára-
sapkájukat lengetik feléd

a fügefa beköltözött a lebombázott ház
emeletére és a belőtt ablakon át integet
kifelé évtizedek óta egyre intenzívebben
gyümölcsseivel és folytonosan burjánzó
leveleivel

a kislány minden este a kis falusi
iskola előtt biciklizik, onnan tudni,
hogy este van,

néha kivilágítatlanul hajt át a zebrán
a sötétben, ő hozza el az éjszakát,
addig teker föl-le míg az le nem száll,
és sötét nem lesz teljesen,

míg el nem alszol végre a fáradtságtól
szemhéjad mögött a bicikliző kislány
képével

az apartman kertjét gondozod,
locsolod, gyomlálod, gondoskodsz róla,
mert elég jól érted a növények szavát,
és mert talán minden kert égi kert is
valahol,

akár muszlim rózsakert, akár keresztény
almás vagy szőlőültetvény, akár vízfelszínen
úszó hindu lótuszvirág, japán sziklakert,
ateista gyógy- vagy gyomnövénykert,
mindegy,

gondozod, mert a tulaj néni nem ér rá,
és mivel nektek adta ki a nyaralóját
a mediterrán kerttel együtt, ő nem tudja
rendben tartani,

ezért aztán egy kicsit többet is fizetsz érte,
mint kéne

az utazás olyan állapot, mintha
be lennél lőve, vagy spicces lennél
folyamatosan, féltálmom és féltéberség
között,

jönnek a látomások egyre, tájrészletek,
elmaszált lombok, összefolyó rétek,
suhanó felhők alatt,

ami megszakad azonnal, amikor megérkezel
egy-egy ideiglenes állomásra, ideiglenes életbe,
ami miatt az utazás történik, de valójában

nem a fontosnak tűnő élmények maradnak meg,
hanem a látszólag teljesen lényegtelen tájlemlékek

elmosódott részleteiből egy-egy pillanatmozaik,
melyek teljesen érthetetlen módon ragadták meg
valamiért a figyelmedet

az angyal háton úszik az azúrkék
égtengerben, egyszerre használja
szárnyait és karjait, mégis

egyhelyben lebeg az üres semmiben,
egyedül, otthon van